

— Ето парите: двеста, триста скуди¹, колкото кажете, господин Антонио.

Той извадил от пазвата си един портфейл, завързан с кожена камиска и понечил да извади парите: бялата ръка на другия спряла неговата и не се отделила вече, докато светлите очи на благородния човек се мъчели да проникнат в тъмните очи на великана, както някое доверчиво дете върви напред в непроходимата гора, сигурно че ще намери някоя пътека. Той казал:

— Приятелю, вие знаете, че това е невъзможно.

Това докосване, този поглед, а най-вече думата "приятелю", произнесена по такъв начин и по това време, сторили, както човекът разправял после, истинско чудо. Той отново прибрал портфейла си, ала все пак настоял на своето искане, като смятал, може би искрено от своя страна, че братята С. имали безусловна нужда от закрилата и помощта на добрите хора, които знаели техните злощастия.

— Едничката помощ, която мога да дам, е да посъветвам двамата несретници веднага да се предадат на властите — казал господин Антонио, — преди да стане късно за тях и за техните приятели.

Човекът злобно се подсмихва: в този миг лицето му съвсем прилича на това на дявола. Обаче другият продължава:

— Един ден пак ще се видим с вас; и тогава ще ми дадете право. Тия двама младежи са като два камъка, откъснали се от върха на някоя скала: падат, повличат други, търкалят се по нанадолнището, превръщат се в лавина, завършват в някоя пропаст.

— Разбира се, щом никой не им помага — мърмори великанът. — Лесно е да се приказва така, седнал тихо и спокойно пред масата си, с листове в ръка. Трябва човек да бъде в тяхното убежище, сред техните мъчнотии, за да мисли другояче. И би трябвало да говори с тях, а не с техните пратеници.

— Нямам нищо против да говоря с тях, за да ги убедя да тръгнат по нов път. Уредете ни една среща, където и когато те пожелаят; ще го-

1. Скудо — монета от 5 лире